

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 537/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-16Cpr/12/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-16Cpr/12/2020. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 20. apríla 2020 domáhala určenia, že jej pracovný pomer u žalovaného naďalej trvá, resp. určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

3. Okresný súd Bratislava III, na ktorom bolo konanie v právnej veci pôvodne vedené, rozhodol vo veci samej rozsudkom č. k. 16Cpr/12/2020-349 z 19. apríla 2023, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. júna 2023.

4. Proti prvoinštančnému rozsudku sťažovateľka podala odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 5CoPr/14/2023-400 z 28. marca 2024 odmietol, ako podané oneskorene.
5. Mestský súd uznesením č. k. B3-16Cpr/12/2020-407 z 30. júna 2025 rozhodol o výške náhrady trov konania, teda po vyše 2 rokoch odo dňa právoplatnosti prvoinštančného rozsudku a po 1 roku odo dňa právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.
6. Dňa 28. júla 2025 sťažovateľka podala proti predmetnému uzneseniu sťažnosť, o ktorej mestský súd dosiaľ nerozhodol.
7. Sťažovateľka argumentuje, že napadnuté konanie tak nie je právoplatne ukončené vo všetkých jeho zložkách ani po vyše 5 rokoch, 3 mesiacoch a 2 týždňoch od podania žaloby, pričom s ohľadom na pracovnoprávny, a teda prioritný charakter namietaného konania je jeho „celková dĺžka ako aj neefektívna a nesústredená činnosť porušovateľa ústavne neakceptovateľná, non-konformná a v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj ESLP“.
8. Sťažovateľka vo vzťahu k právnej a faktickej zložitosti posudzovanej veci uvádza, že predmetom konania je pracovnoprávny spor, čo patrí do bežnej rozhodovacej praxe súdov. S poukazom na etapu, v ktorej sa namietané konanie nachádza (rozhodovanie o trovách), nie je možné hovoriť podľa nej o žiadnej právnej či faktickej zložitosti namietaného konania.
9. Samotná neprimeraná dĺžka súdneho konania nepochybne nebola vyvolaná správaním sťažovateľky, ktorá podľa vlastných slov vystupuje v konaní aktívne a súdu poskytuje súčinnosť.
10. Sťažovateľka, poukazujúc na celkovú dĺžku napadnutého konania, zastáva názor, že mestský súd porušil jej základné práva označené v tejto ústavnej sťažnosti tým, že koná nesústredene a neefektívne, keďže uznesenie o výške náhrady trov konania vydal 30. júna 2025, teda po lehote stanovenej v § 262 ods. 2 CSP.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 ods. 2 charty prietáhovým postupom mestského súdu, v dôsledku čoho nedošlo k skončeniu veci a rozhodnutiu o všetkých zložkách konania.
12. Ústavný súd poznamenáva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (čl. 47 ods. 2 charty) niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno ich namietané porušenie posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018).
13. Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj základného práva podľa čl. 38

ods. 2 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 ods. 2 charty) takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietahov (I. ÚS 210/2018, IV. ÚS 172/2020, II. ÚS 334/2021, II. ÚS 514/2021), resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 357/2021). K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019, II. ÚS 238/2020).

14. Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach pripomína, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky fázy súdneho konania smerujúceho k urovnaniu sporu o občianskom práve alebo záväzku skončili v primeranej lehote, a to vrátane fáz nasledujúcich po rozhodnutí v merite veci (napr. rozsudok ESĽP vo veci Hornsby v. Grécko z 19. 3. 1997, sťažnosť č. 18357/91).

15. Ústavný súd berie do úvahy pohľad na sporové konanie o žalobe sťažovateľky ako celok, teda vrátane fázy konania, ktorej predmetom bolo rozhodovanie o náhrade trov konania (rozsudok ESĽP vo veci Čičmanec proti Slovenskej republike z 28. 6. 2016, sťažnosť č. 65302/11). Vo vzťahu k tejto etape konania však ústavný súd prízvukuje kritérium významu predmetu rozhodovania pre sťažovateľku, ktorý je in abstracto daný tým, že agenda trov konania predstavuje vedľajšiu agendu s podstatne nižším vplyvom na stav právnej neistoty ako pri nerozhodnutí veci samej (III. ÚS 451/2022).

16. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02) ústavný súd uvádza, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ (napr. I. ÚS 63/00, I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

17. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti vychádzal zo zistenia, že v čase podania ústavnej sťažnosti bolo napadnuté konanie vo veci samej právoplatne skončené vrátane rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením mestského súdu č. k. B3-16Cpr/12/2020-407 z 30. júna 2025 bolo rozhodnuté o výške náhrady trov konania po vyše 2 rokoch odo dňa právoplatnosti prvoinštančného rozsudku a po 1 roku odo dňa právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Sťažovateľka podala pri tomto uznesení sťažnosť, o ktorej mestský súd dosiaľ nerozhodol.

18. Vnímajúc všetky okolnosti a celkovú dĺžku samotného napadnutého konania (trvajúceho síce 5 rokov, ale prebiehajúceho na dvoch inštanciách), ktorú ústavný súd môže posudzovať v súvislosti so sťažovateľkou označenými právami, ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto

posudzovaného obdobia nie je optimálna a určitý prieťah v súvislosti s rozhodovaním o výške náhrady trov konania vznikol, avšak nevyhodnotil doterajšiu dĺžku napadnutého konania ako ústavne neakceptovateľnú.

19. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti a postupu mestského súdu v napadnutom konaní ústavný súd dospel k záveru, že v postupe mestského súdu vznikol po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej prieťah. Vzhľadom na fázu konania a celkovú dĺžku napadnutého konania však zatiaľ nedosahuje ústavne relevantnú intenzitu, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

20. Na záver však ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci a v prípade, že nečinnosť, resp. neefektívna činnosť mestského súdu bude pokračovať, sťažovateľka sa môže opätovne obrátiť na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu